

MÚSICA I CONGRESSOS, MESTRE

Piràmide enmig del desert

El pròxim 25 d'abril, València celebrarà el 280 aniversari de la batalla d'Almansa i commemorarà la pèrdua de les llibertats com a poble del País Valencià, d'amagat i en silenci i sense cap suport institucional. El 25 d'abril tothom estarà pendent d'un altre esdeveniment, no de la commemoració de cap desfeta, sinó de la inauguració del nou Palau de la Música i de Congressos que s'està enllestit a tota pressa, al costat dels trams X i XI del Jardí del Túria, entre els ponts d'Aragó i de l'Àngel Custodi.

On abans hi havia un tros d'horta, algunes barraques habitades per gitanos i unes instal·lacions fabrils oblidades, l'Ajuntament de València ha alçat aquest Palau de la Música, que abans de nàixer ha creat ja la polèmica, tant pel disseny de l'edifici, la ubicació i el cost final, com per les presses que té la majoria socialista d'inaugurar-lo en la data prevista, ben a prop, com és evident, de la celebra-

D'ací a pocs dies, amb la presència d'un quadre jeràrquic institucional del tot complet, s'inaugurarà a València el Palau de la Música i Congressos. Una obra que ja ha fet polèmica.

J. R. Lluch

ció de les pròximes eleccions.

Una enorme sala per a quasi 1.800 butaques habilitada per a acollir orquestres simfòniques, representacions teatrals, òpera, ballet, congressos, festivals musicals, etc., és el cor d'una obra que ja va pels 1.400 milions de cost. A més, hi ha una altra sala més petita amb capacitat per a 415 butaques, dues sales de reunions i conferències on caben unes 100 persones, una gran sala d'exposicions, com també àmplies cafeteries i zones de descans perfectament lligades amb l'entorn urbanístic de l'àrea del Jardí del Túria adjacent i que haurà d'estar acabada abans de les eleccions.

És clar que la ciutat de València, amb un cens de 730.000 habitants, centre d'una àrea metropolitana que arriba al milió i mig de persones i capital alhora d'un país d'evident pes i importància dins el context

Un disseny, una ubicació i un cost final que ja han alçat polèmica.

IKONO

de l'estat, no disposa de cap centre cultural que ofereisca les condicions d'infraestructura necessàries per a acollir esdeveniments culturals d'una certa categoria. Ciutats més petites s'han dotat de fa temps d'aquests locals on els ciutadans poden assistir a actuacions de grans orquestres simfòniques, o d'escollides companyies de ballet i d'òpera. La capital del «país de la música», tanmateix, no en disposava.

El pròxim dia 25, amb l'assistència —prevista— de la reina Sofia, del ministre de Cultura i d'altres alts càrrecs socialistes de totes les administracions obrirà les portes el Palau de la Música i de Congressos o, com altres en diuen, l'Auditori.

Les crítiques més fortes a la iniciativa de l'ajuntament socialista han vingut del grup popular i, especialment, del seu portaveu en el consistori Luis Martín Quirós... «En primer lloc, haig de dir que la construcció de l'Auditori no figura en cap dels 120 punts del programa socialista. És una proposta que féu el grup Popular en la campanya electoral, a fi d'aprofitar una partida pressupostària del Ministeri de Cultura i de dotar la ciutat d'unes instal·lacions adequades al nivell de població que té i a la seua categoria...»

Martín Quirós ha qüestionat en tot moment el disseny del Palau: «Ens han fet un auditori nòrdic, segurament per les presses, sense tenir en compte les condicions climatològiques de la ciutat, que farà que calga incrementar les inversions per a la climatització del Palau, tant la refrigeració a l'estiu com la calefacció a l'hivern. En qüestionem, també, la ubicació, que ha comportat unes despeses afegides d'urbanització i reordenació de la zona que han tingut com a conseqüència un cost total de vora 4.000 milions de pessetes. Pitjor que tot això és el drenatge d'inversions que havien d'haver estat dirigides a altres barris que estan en una situació tercermundista, de manera que s'ha incrementat el greuge comparatiu dels barris perifèrics respecte al centre de la ciutat...»

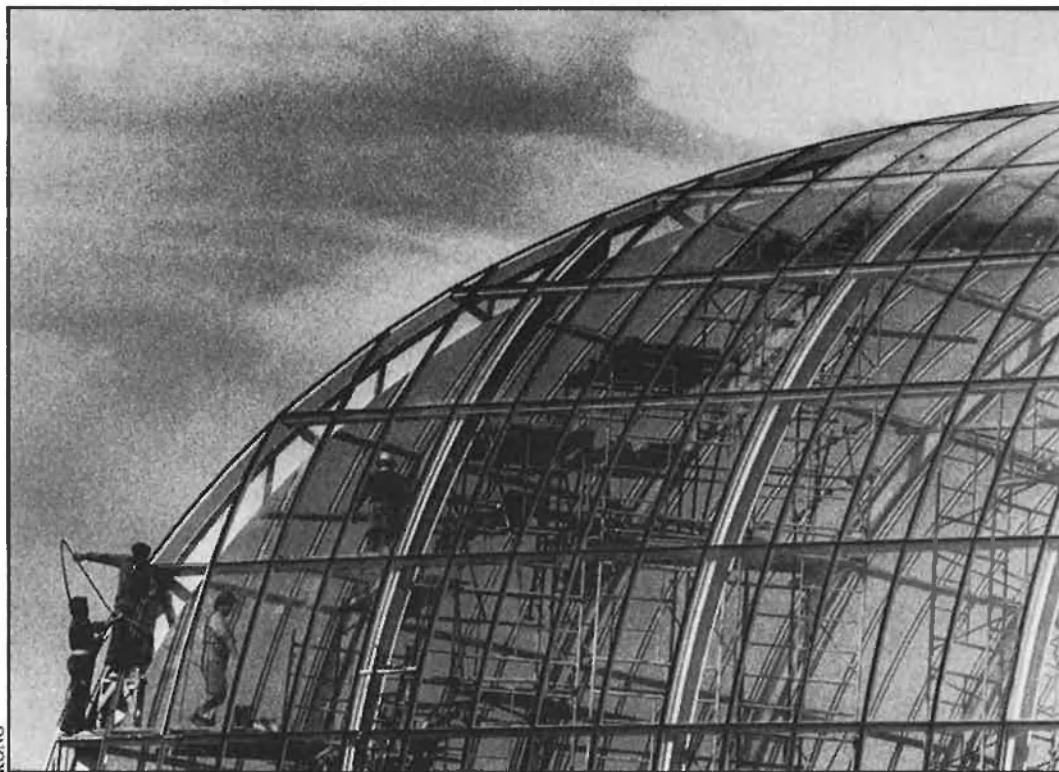
Martín Quirós insisteix en l'esperit

megalomaniac que presideix les actuacions urbanístiques del consistori socialista... «sembla que, com que mai no han tingut ocasió de fer res, ara volen deixar el seu record en la ciutat, tot omplint-la de piràmides pertot arreu o d'obres com les del Palau de la Música... El problema no es limita tan sols a la construcció de l'edifici, ja que després cal mantenir-lo i les despeses corrents pugen a 43 milions de manteniment...»

El grup Popular, finalment, ha criticat els canvis successius sofrits pel

la Música és que al voltant de la zona on està ubicat s'han concentrat una tal quantitat d'inversions (pensem en els accessos, l'allargament de l'Albereda o els trams X i XI del Jardí del Túria) que han deixat pràcticament sense fons pressupostari les inversions en els barris pendents...»

Així és que, per a l'oposició d'esquerres en l'Ajuntament de València... sí al Palau, però no a tal cost. A més, Pedro Zamora ha criticat repetidament el ritme forçat que duen les obres, a fi de tenir-lo enllestit abans de les pròxi-

Un exemple més del maremàgnum d'obres públiques, objecte de les acusacions d'electoralisme per part de l'oposició.

projecte original, les ampliacions i modificacions, i les conseqüències econòmiques que això ha tingut, la qual cosa demostra —segons Martín Quirós— «que no hi havia un projecte definit...», i la utilització electoralista de la inauguració i la posada en marxa del Palau de la Música, en coincidència amb la convocatòria de les eleccions autonòmiques i locals.

Pedro Zamora és portaveu del Partit Comunista del País Valencià (PCPV) ara integrat dins la coalició Esquerra Unida, en l'Ajuntament de València, i assegura que «nosaltres hem dit des de primera hora que aquesta ciutat necessitava un auditori, perquè pensem que al País Valencià la música és un fet enormement arrelat i calia un lloc adequat on es pogués fer música, al nivell que la ciutat exigeix. El que critiquem respecte al tema del Palau de

mes eleccions... «Fer equipaments o serveis com el Palau de la Música no és electoralista. Sí que ho és, però, donar un ritme a les obres que inclou treballar diumenges, de nit i fins i tot buscant la fórmula d'eixugar l'algeps amb gas butà per poder pintar les parets més aviat, a fi d'acabar les obres abans de les eleccions». D'altra banda, Pedro Zamora posa en qüestió la qualitat final de l'obra, ja que l'exigència dels terminis no garanteix el compliment dels controls de qualitat de les obres.

Pel que fa a l'augment del pressupost inicialment previst per a la construcció del Palau de la Música i a les partides complementàries esmerçades en les últimes setmanes, Pedro Zamora ha indicat que «des de fa més d'un mes, el grup comunista ha presentat una pregunta a la comissió d'Hisenda per tal que se'ns informe sobre les modificacions del projecte del Palau i, so-

Martín Quirós: «Volen omplir la ciutat de piràmides».

bretot, quins augments del preu hi ha hagut per aquest motiu».

Les crítiques més fortes, però, se centren en el fet que els projectes que tenia la ciutat de dotació d'infraestructura vial, i de clavegueram en barris com l'Illa Perduda, Orriols o Torrefiel, han quedat en segon terme, han vist reduïts notablement els pressupostos o s'han paralitzat, com per exemple en la carrera de Malilla. «No es tracta —diu Pedro Zamora— de contraposar uns barris determinats amb les obres del Palau, però sí de qüestionar els criteris de distribució de prioritats...».

Per al professor Manuel Àngel Conejero, director del nou Palau, el repete és important, malgrat ser actualment director de la Fundació Shakespeare i d'haver estat al front dels Teatros Nacionales, a Madrid. Està nerviós, inquiet perquè es complequen finalment els terminis previstos i un poc atabalat per la gran quantitat de problemes de tot tipus que sorgeixen a cada moment. S'han contractat ja les orquestres que actuaran durant la inauguració de la temporada i ara està ficat en la tasca de coordinació de les diferents sales que componen el complex del Palau... «El Palau significa la possibilitat de tenir el lloc adient per a instrumentar una política cultural molt diferenciada, basada absolutament en la música, és clar, però que permetrà harmonitzar la programació musical amb d'altres esdeveniments culturals, com ara festivals de música, la Mostra de Cinema, etc...»

En realitat, el projecte de l'Ajunta-

ment de València no es queda en poder disposar d'un local amb capacitat i condicions tècniques adequades perquè hi actue una gran orquestra simfònica. Es tracta —segons han repetit tant l'alcalde, Ricard Pérez Casado, com el director del Palau, Manuel Àngel Conejero— d'un gran projecte urbanístic i cultural que ha canviat la fisonomia d'una zona de la ciutat bastant degradada. Quan la reina Sofía (si hi acudeix), Solana, Joan Lerma, l'alcalde, etc., inauguren el pròxim dia 25 el Palau, s'obrirà una nova etapa en l'oferta cultural de la ciutat en un moment en què coincidiran la posada en marxa del Centre Dramàtic de la Generalitat (a l'antic cinema Rialto) i d'altres iniciatives com l'Institut d'Arts Escèniques i Cinematogràfiques, l'Institut Valencià d'Art Modern, elements i institucions que ajudaran a resoldre la misèria cultural d'una ciutat i d'un país on triomfen Lina Morgan i Luis Cuenca.

L'edifici del Palau destaca en el pla de la vora esquerra del riu on està situat. La seua enorme cúpula acristallada esdevindrà d'ací a un temps un element característic de la ciutat, malgrat que s'haja posat en qüestió la conve-

bosc de palmeres simètriques que s'hi han plantat.

El Palau de la Música era necessari. Calia bastir un lloc on es poguessen celebrar esdeveniments culturals d'alt nivell i, alhora, a un preu assequible per al públic jove. «La nostra intenció —assegura Manuel Àngel Conejero— és posar a l'abast del públic jove espectacles i activitats atractives, no només en horaris de vesprada o de nit, sinó de matí, audicions de migdia semblants a les que es fan a d'altres llocs del món. Volem que els joves siguen el sector de la població que gaudezca més intensament tot allò que s'hi faça. Precisament, la gran capacitat de la sala principal (1.800 localitats) permetrà abaratir els preus de les entrades als espectacles...»

València era, és encara, una ciutat desarticulada, mísera culturalment i pobra en infraestructures. De fa temps, però, la ciutat és immersa en un maremàgnum d'obres públiques que van des de la penetració del suburbà al centre de la ciutat fins a la peatonalització del centre de la ciutat, passant per les obres dels diferents trams del jardí del Túria que donaran un aspecte nou —malgrat les polèmiques sobre la quantitat de ciment que s'hi ha ficat i les protestes

Pedro Zamora: «Qüestionar els criteris de distribució de prioritats».

niència d'aquest disseny, especialment per les dificultats que comportarà la neteja dels centenars de metres quadrats de la volta i l'enorme calor que hi farà a l'estiu a ple sol. El conjunt, però, està perfectament integrat dins el context urbanístic que l'equip d'arquitectura de Ricard Bofill va dissenyar i s'està realitzant en els trams X i XI del riu. La silueta del Palau, com un bou de pesca bolcat, destaca per damunt del

d'aquells que volien un bosc urbà— al mapa de la capital del país. Les forces polítiques de l'oposició municipal asseguren que aquest ritme d'obres gegantesques, espectaculars, té un clar contingut electoralista i que l'alcalde de la ciutat, Ricard Pérez Casado, utilitzarà els projectes realitzats com punts positius en la seua campanya. Potser. Malgrat això, la ciutat ho necessita... i no només això. □